

Mezinárodní právo soukromé procesní ušlo od dob svého vzniku velmi dlouhou cestu. Od jednotlivých *ad hoc* kolizních ustanovení přes postupně vytvářené soubory právních norem v právních řádech jednotlivých států našlo svůj dosavadní vrchol v evropské úpravě, zejména pak v souvislosti s přechodem problematiky do prvního pilíře v rámci Amsterdamské smlouvy, která ve svém důsledku vyústila v přijetí v této práci rozebíraných nařízeních. Zvolená právní forma, která požaduje přímou aplikovatelnost pro všechny členské státy bez možnosti odchylky v důsledku rozdílné transpozice, významným způsobem zvyšuje právní jistotu subjektů realizujících své zájmy na jednotném evropském trhu přeshraničním způsobem.

Fungující soudní spolupráce v civilních věcech s přeshraničním prvkem, zejména pak stanovení jasných pravidel pro příslušnost soudů a orientace na jednoduché, rychlé a zbytečnými formalitami nezatížené řízení společně s uznáváním rozhodnutí a umožněním jeho snadnějšího výkonu se postupně stává realitou. Vzhledem k zachování maximální kontinuity s předchozí právní úpravou (zejména návaznost Bruselu I na Bruselskou úmluvu) byly obě normy přijaty bez větších problémů a interpretačních nejasností, které se obvykle pojí s nově zavedenou právní úpravou. Klíčovou úlohu v tomto procesu sehrála již dříve publikovaná rozsáhlá judikatura Evropského soudního dvora k Bruselské úmluvě.

Při zpracování výše popsané problematiky jsem došla k poznání, že nejen dvě výše podrobněji popsaná nařízení, ale i ostatní nařízení z oblasti procesního práva spolu tvoří celek, v jehož rámci se navzájem doplňují. Je proto nezbytné zaobírat se těmito předpisy komplexně a nevytrhovat je při jejich používání z kontextu úpravy předpisů ostatních.

V závěru své práce jsem se pokusila porovnat nařízení, která byla předmětem této mé práce a došla jsem z závěru, že každé z nich má své výhody a nevýhody. Asi největší slabinou zůstává omezení evropského exekučního

titulu na nesporné pohledávky a nemožnost přezkumu exekučního titulu ve státě výkonu. Na jednu stranu tak úprava dopadá na relativně úzce vymezenou kategorii pohledávek, ale na druhou stranu u této kategorie zásadním způsobem omezuje právo dlužníka domáhat se zastavení zjevně nesprávné exekuce. Dlužník může takové rozhodnutí o výkonu napadnout výlučně ve státě původu a vedle dalších nákladů a protahování celého procesu je ohrožen zejména rizikem neoprávněného výkonu, neboť soud členského státu výkonu není povinen v takovém případě vykonávací řízení přerušit nebo zastavit.

Spravedlivé a přiměřené vyřešení těchto sporných otázek je jedním z úkolů pro budoucí rozvoj evropského mezinárodního práva soukromého a procesního, a to jak v oblasti judikatury, tak případné novelizace nařízení.